

ჯ.კ. რუულინგი

ქანო ქოჭერი

და

სიკვდილის საჩუქრები

საქართველოს
განმანათლებლო
სისტემა

ქანი ქოქონი
და
სიკვდილის საჩუქრები

Harry Potter™

and the Deathly Hallows

J.K. ROWLING

ჟ. კ. როულინგი

ქანი კოტური

და
სიკვდილის საჩუქრები

ინგლისურიდან თარგმნა
ციცო ხოცუაშვილმა

სულაკაურის
გამომცემლობა

ეს წიგნი
ექლვნება
შვიდ ადამიანს:
ნილს,
ჯესიკას,
დევიდს,
კენზის,
დის,
ენის,
და შენ,
თუკი
მზადა ხარ,
ჰარისთან
ბოლომდე
დარჩე.

თავი პირველი

ბნელი ბუტონის აღზევება

მთვარით განათებულ ვიწრო ბილიკზე ერთმანეთისაგან რამდენიმე მეტრის დაშორებით უეცრად ორი კაცი გაჩნდა. თავიდან ორივემ ჯადოსნური ჯოხი მოიმარჯვა და მოწინააღმდეგეს გულში დაუმიზნა, მაგრამ ერთმანეთი მალევე იცნეს, ჯოხები მაშინვე მანტიებში შემაღეს და სწრაფად გაუყვნენ ბილიკს.

– ახალი ამბავია? – ჰკითხა მაღალმა.

– დიახ, თანაც – კარგი ამბავი, იაქსლი, – მიუგო სევერუს სნეიპმა.

ბილიკს მარცხნივ მაყვლის დაბალი ბუჩქები მიუყვებოდა, მარჯვნივ კი – მაღალი, ფაქიზად გაკრეჭილი ცოცხალი ღობე. მგზავრებს გრძელი მანტიები ფეხებში ებლანდებოდათ.

– მეგონა, დამავციანდებოდა, – თქვა იაქსლიმ. მის უხემ ნაკვთებს დროდადრო ხის ტოტებიდან გამოღწეული მთვარის შუქი ანათებდა, – იმაზე მეტად გამიჭირდა, ვიდრე მეგონა, მაგრამ, ალბათ, კმაყოფილი დარჩება. მართლა ფიქრობ, რომ კარგად მიგვიღებს?

სნეიპმა თავი დაუქნია, თქმით კი არაფერი უთქვამს. მარჯვნივ შეუხვიეს და ბილიკიდან ფართო სამანქანო გზაზე გადავიდნენ. ცოცხალი ღობე მოსახვევში მგზავრების წინ ასვეტილ რკინის დიდ, ქედურ ჭიშკართან შეწყდა. ნაბიჯი არც ერთს არ შეუწელებია, უხმოდ, თითქოს საღმის ნიშნად ასწიეს მარცხენა ხელი და ჭიშკარში ისე გაიარეს, თითქოს რკინა კი არა, კვამლი ყოფილიყო.

ურთხლის ღობეები ფეხის ხმას ახშობდა. სადღაც, მარჯვნივ, შარიშური გაისმა. იაქსლიმ სწრაფად ამოიღო ჯადოსნური ჯოხი და თანამგზავრის თავს ზემოთ შემოატარა, მაგრამ ურთხლის ღობეზე მედიდურად მოსეირნე ქათქათა ფარშევანგი შერჩა ხელში.

– ყოველთვის თავის გემოზე მოიწყოხს ხოლმე ცხოვრებას ეს ლუციუსი! ფარშევანგი მოუყვანია... – ჩაიფრუტუნა იაქსლიმ და ჯოხი კვლავ მანტიაში ჩამალა.

გზის ბოლოს, სიბნელეში დიდი, მოხდენილი სახლი გამოჩნდა. პირველი სართულის რომბისებურ ფანჯრებში შუქი ჩანდა. ცოცხალი ღობის უკან, ბაღში, შადრევნის ჩუხჩუხი ისმოდა. ფეხქვეშ ხრეში ხრაშუნობდა. სნეიპი და იაქსლი სწრაფი ნაბიჯით გაემართნენ კარისკენ, რომელიც მათი მიახლოებისთანავე თითქოს თავისით გაიღო.

მკრთალი შუქით განათებული დიდი ფუფუნებით მორთული ვესტიბულის ქვის იატაკს ლამის მთლიანად ფარავდა სქელი ხალიჩა. სნეიპსა და იაქსლის მზერით მიაცილებდნენ კედლებზე ჩარიგებულ ფერმკრთალ პორტრეტებზე გამოსახული ფერმკრთალი ადამიანები. ორივენი მეზობელ ოთახში შემავალი მუხის მძიმე კარის წინ ერთი წამით შეჩერდნენ და შემდეგ სნეიპმა ბრინჯაოს სახელური დასწია.

სასტუმრო ოთახში გრძელ, მოჩუქურთმებულ მაგიდასთან მდუმარედ ისხდა ხალხი. დანარჩენი ავეჯი დაუდევრად მიეწყოთ კედლებთან. იქაურობას მარმარილოს ბუხარში მოგუგუნე ცეცხლი ანათებდა. ბუხრის თავზე მოოქრულ ჩარჩოში ჩასმული სარკე ეკიდა. როცა სიბნელეს თვალი შეაჩვიეს, ახალმოსულების ყურადღება ყველაზე უცნაურმა დეტალმა მიიპყრო: მაგიდის ზემოთ თავდაღმა ეკიდა გონწასული ადამიანი, უხილავ თოკზე ჩამოკონწიალებულივით ნელ-ნელა ტრიალებდა და სარკეში და მაგიდის პრიალა ზედაპირზე ირეკლებოდა. ამ საკვირველ სანახაობას იქ მსხდომთაგან არავინ უყურებდა, გარდა ერთი ყმანვილისა, რომელიც პირდაპირ სხეულის ქვეშ იჯდა და თავს ვერ იკავებდა, რომ წარამარა არ აეხედა.

– იაქსლი, სნეიპ, კინალამ დაგაგვიანდათ, – გაისმა მაღალი, მკაფიო ხმა.

ამის მთქმელი მაგიდის თავში, ბუხრის წინ იჯდა და ახალმოსულებმა თავდაპირველად სილუეტის გარდა ვერაფერი დაინახეს. თუმცა, რომ მიუახლოვდნენ, თანდათან მისი უთმო და გველისებური სახეც გაარჩიეს; ნესტოების ნაცვლად ხვრელები მოუჩანდა, ვერტიკალურგუგებიანი თვალები კი წითლად უელვარებდა. სახეზე მარგალიტისფერი ედო.

– სევერუს, აქეთ, – თავის გვერდით, მარჯვნივ ანიშნა ვოლდემორმა, – იაქსლი, შენ დოლოხოვის გვერდით დაჯექი.

ორივენი იქ დასხდნენ, სადაც უბრძანეს. მაგიდასთან შეკრებილთა უმრავლესობა სნეიპს ადევნებდა თვალს და ვოლდემორმაც სწორედ მას მიმართა პირველად:

– აბა, რას იტყვი, სევერუს?

– მილორდ, ფენიქსის ორდენი შაბათ საღამოს აპირებს ჰარი პოტერის გადაყვანას ახლანდელი უსაფრთხო ადგილიდან.

მაგიდის გარშემო მსხდომთა ინტერესი აშკარად გამძაფრდა: ზოგი დაიძაბა, ზოგიც აცქმუტდა. ყველანი სნეიპსა და ვოლდემორს მიაშტერდნენ.

– შაბათ საღამოს... – გაიმეორა ვოლდემორმა და წითელი თვალები ისეთი მძვინვარებით დაასო სნეიპის შავ თვალებს, რომ ზოგმა სიკვდილის მხვრელმა მზერა მოარიდა, ეტყობა შეეშინდათ, მისი სიძლიერისგან ფერფლად არ ვიქცეთო. თუმცა სნეიპმა მშვიდად გაუსწორა თვალი და ორიოდ წამში ვოლდემორს უტუჩო პირი ღიმილმა მოუღრიცა: – კარგი, ძალიან კარგი. ეს ცნობა ვინ მოგაწოდდა?..

– იმან, ვისზეც ჩვენ უკვე ვილაპარაკეთ, – მიუგო სნეიპმა.

– მილორდ, – იაქსლი წინ გადაიხარა, რათა გრძელი მაგიდის თავში მსხდომი ვოლდემორი და სნეიპი დაენახა. ყველა მისკენ შებრუნდა.

– მილორდ, მე სხვა რამ შევიტყვე.

იაქსლიმ შეიცადა, მაგრამ ვოლდემორს ხმა არ ამოუღია, ამიტომ განაგრძო:

– აურორ დოულიშს წამოსცდა, პოტერს ოცდაათამდე არ წაიყვანენო: მეორე დღეს ხომ ჩვიდმეტისა ხდება.

სნეიპმა გაიღიმა:

– ჩემმა ინფორმატორმა მითხრა, კვალის ასარევად ცრუ ხმების გავრცელებას აპირებენო. ალბათ, ამას გულისხმობდა. ეტყობა, დოულიშს კონფუნდუსის ჯადო გაუკეთეს. პირველი შემთხვევა ხომ არაა! ხომ იცით, რა მგრძნობიარეა.

– გარწმუნებთ, მილორდ, დოულიშმა გარკვევით მითხრა, – არ ნებდებოდა იაქსლი.

– თუ კონფუნდუსის ჯადო გაუკეთეს, რა თქმა უნდა, გარკვევით იტყოდა, – შეეპასუხა სნეიპი, – მე კი გარწმუნებ, იაქსლი, რომ აურორთა დეპარტამენტს ჰარი პოტერის დასაცავად აღარავინ მიუშვებს. ორდენში ჰგონიათ, რომ სამინისტრო ჩვენი აგენტებითაა სავსე.

– ოჰო, ესე იგი, ეგ უბადრუკები რაღაცას მაინც ხვდებიან, არა? – ჩაიქირქილა იაქსლის მახლობლად მჯდარმა ჯირკივით კაცმა. მისი ხრინწიანი სიცილი მაგიდაზე ექოდ გაისმა.

ვოლდემორს არ გასცინებია. ნელა მოტრიალე სხეულს ააყოლა თვალი და თითქოს ფიქრებში ჩაიძირა.

– მილორდ, – განაგრძო იაქსლიმ, – დოულიში ამბობს, აურორთა მთელ გუნდს შეკრებენ ბიჭის გადასაყვანადო...

ვოლდემორმა დიდი თეთრი ხელი ასწია. იაქსლიმ ხმა გაკმინდა და ნაწყენმა შეხედა ვოლდემორს, რომელიც ისევ სნეიპს მიუბრუნდა:

– სად უნდა გადამალონ?

– ორდენის რომელიღაც წევრის სახლში, – მიუგო სნეიპმა, – ჩემი ინფორმატორის თქმით, ორდენმა და სამინისტრომ თავი არ დაზოგეს და იქაურობა ერთობლივი დაცვით გაამაგრეს. მე მგონი, იქ მიყვანილს ველარც ჩავიგდებთ ხელში, მილორდ. თუმცა, თუ სამინისტრო შაბათამდე დაეცემა, რამდენიმე ჯადოს პოვნასა და მოხსნას მაინც მოვახერხებთ. დანარჩენ დაბრკოლებებსაც როგორმე გადავლახავთ.

– აბა, იაქსლი, – მაგიდის ბოლოსკენ გასძახა ვოლდემორმა და ბუხრის ალი უცნაურად აუელვარდა წითელ თვალებში, – დაეცემა სამინისტრო შაბათამდე?

ყველა იაქსლისკენ შებრუნდა. ის წელში გაიმართა.

– მილორდ, ამ საკითხზე კარგი ამბავი მოვიტანე. მე... ბევრს ვეცადე და ძალიანაც გამიჭირდა, მაგრამ... როგორც იქნა, შევძელი და პიუს თიკნესს იმპერიუსის წყევლა მოვუვლინე.

იაქსლის გარშემო მსხდომები გაოცდნენ; გვერდით მჯდარმა გრძელ და მოლრეცილსახიანმა დოლოხოვმა კი, მოწონების ნიშნად, მხარზე ხელი დაჰკრა.

– კარგად დაგინყია, – თქვა ვოლდემორმა, – მაგრამ თიკნესი ერთია. სკრიმჯერი კი, სანამ ავმოქმედდები, უკვე ჩვენი ხალხით უნდა იყოს გარშემორტყმული. მინისტრზე ერთი წარუმატებელი თავდასხმაც კი დიდი ხნით შემაყოვნებს.

– დიახ... მილორდ, მართალს ბრძანებთ... მაგრამ მოგეხსენებათ, რომ თიკნესი ჯადოქრული ძალოვანი სტრუქტურების დეპარტამენტის უფროსია და არა მხოლოდ მინისტრთან, არამედ სამინისტროს ყველა სხვა დეპარტამენტის უფროსებთანაც აქვს კონტაქტი. ვფიქრობ, რაკი ასეთი მაღალჩინოსანი მოხელე ჩვენ გვემორჩილება, სხვებსაც მალე დავიმორჩილებთ და მერე ყველა ერთად შეუტევს სკრიმჯერს.

– ჰო, თუკი ჩვენი მეგობარი თიკნესი დანარჩენების გადმობირებამდე არ ამხილეს, – თქვა ვოლდემორმა, – ასეა თუ ისე, საეჭვოა, რომ შაბათამდე სამინისტრო ჩემი გახდეს. თუ ბიჭს ახალ თავშესაფარში ვერ მივწვდებით, გზაშივე უნდა ჩავიგდოთ ხელში.

– აქ კი კარგად გვაქვს საქმე, მილორდ, – იაქსლი თავს არ იზოგავდა, ოღონდ კი ქება დაემსახურებინა, – ჯადოსნური ტრანსპორტის დეპარტამენტში რამდენიმე კაცი გვყავს. თუ პოტერი აპარაციას გამოიყენებს ან ფლუ ქსელით ისარგებლებს, მაშინვე შეგვატყობინებენ.

– არც ერთს არ გამოიყენებს, – დაბეჯითებით თქვა სნეიპმა, – ორდენი თავს არიდებს ტრანსპორტის ნებისმიერ ფორმას, რომელსაც სამინისტრო აკონტროლებს ან არეგულირებს. ეგენი კარგა ხანია აღარ ენდობიან სამინისტროს.

– ძალიანაც კარგი, – თქვა ვოლდემორმა, – მაშ, ღია ცის ქვეშ იმეზავრებს. ჰოდა, იოლად ჩავიგდებთ ხელში.

მერე ერთხელაც ახედა ნელა მოტრიალე სხეულს და განაგრძო:

– ბიჭს მე მივხედავ. ჰარი პოტერთან დაკავშირებით უამრავი შეცდომა დავუშვით. ზოგი რამ მე თვითონვე შემეშალა. ეგ პოტერი ჩემი შეცდომების წყალობით უფროა ცოცხალი, ვიდრე თავისი დამსახურების გამო.

მაგიდის გარშემო მსხდომები შიშით შეაცქერდნენ ვოლდემორს: ეტყობა, ეშინოდათ, ჩვენ არ დაგვაბრალოს, პოტერი ჯერაც რომ ცოცხალიაო. მაგრამ ვოლდემორს მათთვის ყურადღება არ მიუქცევია, თითქოს თავისთვის ლაპარაკობდა და კვლავ ჭერში ჩამოკიდებულ უგონო სხეულს ასცქეროდა.

– დაუდევრობას ვიჩენდი და ამიტომ საგულდგულოდ დაწყობილი გეგმები ხან შემთხვევამ ჩამიშალა და ხანაც – ბედმა. ახლა უფრო ფრთხილად ვიქნები. უკვე ვიცი ის, რაც წინათ არ ვიცოდი: ჰარი პოტერი მე უნდა მოვკლა და მოვკლავ კიდეც!

უცებ, თითქოს ამ სიტყვების პასუხად, ტანჯვითა და ტკივილით სავსე გაბმული კვნესა გაისმა. სიკვდილის მხვრელთა უმეტესობა შეკრთა და ძირს დაიხედა, რადგან ხმა თითქოს იატაკიდან ამოდიოდა.

– გრძელკუდავ, – ისევ იმ წყნარი, ფიქრიანი ხმით თქვა მოტრიალე სხეულსმიშტერებულმა ვოლდემორმა, – ხომ გითხარი, ჩვენი ტუსალი გააჩუმე-მეთქი.

– ღიახ, მი...მილორდ, – ამოიქოშინა სადღაც შუაში მჯდარმა პატარა კაცმა, რომელიც ისე ჩამძვრალიყო სავარძელში, რომ თითქმის არც კი ჩანდა. მერე სავარძლიდან გადმოძვრა, ოთახიდან გავარდა და უცნაური, ვერცხლისფერი ნათება დატოვა.

– ჰოდა, იმას ვამბობდი, – განაგრძო ვოლდემორმა და გარშემომსხდომთა დაძაბული სახეები შეათვალიერა, – ახლა უფრო ფრთხილად ვიქნები-მეთქი. მაგალითად, სანამ პოტერის მოსაკლავად წავალ, რომელიმეს ჯოხი უნდა გთხოვოთ.

ყველა დაიზაფრა, თითქოს ჯოხი კი არა, მარჯვენა ხელი მოსთხოვესო.

– მსურველები არ არიან? – თქვა ვოლდემორმა, – აბა, ვნახოთ... ლუციუს, მე თუ მკითხავ, შენ ჯოხი აღარ დაგჭირდება.

ლუციუს მალფოიმ აიხედა. სახეზე სანთლისფერი ედო, თვალები ჩასცვენოდა და ჩაშავებოდა. ხრინწიანი ხმით ამოთქვა:

– მილორდ?

– ჯოხი, ლუციუს. ჯოხი მომეცი.

– მე...

მალფოიმ ცოლს გადახედა. ქერათმიანმა და ქმარივით გადაფით-რებულმა ნარცისამ, რომელსაც ერთ წერტილზე გაეშტერებინა მზერა, მაგიდის ქვეშ თხელი თითები სწრაფად მოუჭირა ქმარს მაჯაზე. მალფოიმ მაშინვე ხელი მანტიიაში ჩაიყო, ჯოხი ამოიღო და ვოლდემორს გაუწოდა. ვოლდემორმა გამოართვა, წითელ თვალებთან მიიტანა და დაათვალიერა.

– რისაა?

– თელაა, მილორდ, – წაიჩურჩულა მალფოიმ.

– გული?

– დრაკონის გულის ძარღვია.

– კარგია, – თქვა ვოლდემორმა, თავისი ჯოხი ამოიღო და დაატოლა. ლუციუს მალფოი უნებურად შეირხა; ალბათ წამით გაიფიქრა, სანაცვლოდ თავის ჯოხს მაძლევსო. ვოლდემორს ეს მოძრაობა არ გამოჰპარვია და თვალები ავად გაუფართოვდა.

– ჩემი ჯოხი მოგცე, ლუციუს, ჩემი ჯოხი?

ზოგიერთს ჩაეცინა.

– თავისუფლება ხომ მოგეცე, ლუციუს, არ გყოფნის? თუმცა, ბოლო დროს შენ და შენს ოჯახს დიდ სიხარულს ვერ გატყობთ. შენს სახლში რომ ვარ, იქნებ გწყინს კიდევ, ლუციუს?

– არა... არა, რას ბრძანებთ, მილორდ!

– იტყუები, ლუციუს!..

პირმა მოძრაობა შეწყვიტა, ჩუმი ხმა კი კვლავ სისინებდა. სისინმა იმატა და ერთი-ორი ჯადოქარი შიშისაგან აცახცახდა. მაგიდის ქვეშ რალაც მძიმე მისრიალებდა.

უზარმაზარი გველი ნელა აცურდა ვოლდემორის სავარძელზე და მბრძანებელს მხრებზე შემოეხვია. კისერი კაცის ბარძაყის სისხო ჰქონდა, ვერტიკალურგუგებიან თვალებს არც კი ახამხამებდა. ვოლდემორმა დაბნეულად გადაუსვა გრძელთითება ხელი, თან კვლავ ლუციუს მალფოის მისჩერებოდა დაჟინებული მზერით.

– მაინც, რატომ ემდურით მალფოები ბედს? განა ამდენი წელი ჩემს დაბრუნებასა და გაძლიერებას არ ნატრობდით?

– რა თქმა უნდა, მილორდ, – ლუციუს მალფოიმ ხელი ოფლით დაცვარულ ზედა ტუჩზე გადაისვა, – ვნატრობდით და... კიდევაც ვნატრობთ.

მალფოის მარცხნივ ნარცისამ ოდნავ დაიქნია თავი და ვოლდემორიდან მზერა გვერდზე გადაიტანა. მათმა ვაჟმა, დრაკომ, რომელიც კვლავ ჰაერში მოტრიალე უსიცოცხლო სხეულს აჰყურებდა, წამით გახედა ვოლდემორს და ისევ მოაშორა თვალი იმის შიშით, რომ მის მზერას არ წასწყდომოდა.

– ჩემო ბატონო, – ხმა გაეზარა ნარცისას გვერდით მჯდომ შავგვრემან ქალს, – დიდი პატივია, ჩვენს ოჯახში რომ ბრძანდებით. ამაზე დიდი სიხარული რა უნდა იყოს!

შავგვრემანი და მძიმეჭუთუთოებიანი ბელატრისა დას არც გარეგნობით ჰგავდა და არც თავდაჭერითა და ქცევით; ნარცისა გახევებული იჯდა, ის კი ვოლდემორისაკენ წაიხარა, რადგან მასთან მიახლოების წყურვილის გამოსახატავად სიტყვები არ ჰყოფნიდა.

– დიდი სიხარული, – გაიმეორა ვოლდემორმა, თავი ოდნავ გადახარა და ბელატრისას დააკვირდა, – სასიამოვნოა ამის მოსმენა, ბელატრისა.

ბელატრისას ლოყები აუვარდისფრდა და თვალები სიხარულის ცრემლით აევსო.

– ჩემმა ბატონმა იცის, რომ მხოლოდ სიმართლეს ვამბობ!

– ჰო, მჯერა, დიდი სიხარული... მაგრამ ნუთუ იმაზე დიდია, რაც ამ კვირას მოხდა თქვენს ოჯახში?

ბელატრისამ პირი დაალო. სახეზე ეწერა, რომ ვერ გაიგო, რას გულისხმობდა ვოლდემორი.

– ვერ მივხვდი, მილორდ.

– შენი ნათესავი, ბელატრისა, და თქვენიც, ლუციუს, ნარცისა, განა მაქცია რემუს ლუპინს არ გაჰყვა ცოლად ამ რამდენიმე დღის წინ? საამაყოდ გაქვთ საქმე!

მაგიდასთან დამცინავმა ხარხარმა იფეთქა. ჩაბჭირებისგან ზოგმა მაგიდაზე მუშტის ბრაგუნი ატეხა. რამდენიმე ჯადოქარმა მრავალმნიშვნელოვნად გადახედა ერთმანეთს. გიგანტური გველი გააღიზიანა ამ ხმაურმა, ხახა დაალო და ბრაზით ასისინდა, მაგრამ სიკვდილის მხვრელები ისე ერთობოდნენ ბელატრისასა და მალფოების დამცირებით, რომ ეს არც კი შეუმჩნევიათ. ბელატრისას ცოტა ხნის წინ სიხარულით გაბრწყინებული სახე მუქნითლად აუფორაჯდა.

– ეგ ჩვენი დისშვილი არ არის, მილორდ, – წამოიძახა ყურისწამლებ ხარხარში, – მე და ნარცისას... თვალთ ალარ გვინახავს ჩვენი და მას მერე, რაც მუქსისხლიანზე გათხოვდა. ჩვენ არც მის შვილთან გვაქვს საქმე და არც იმ ცხოველთან, ის უტვინო ნიმფადორა ცოლად რომ შეირთო.

– შენ რაღას იტყვი, დრაკო? – ჰკითხა ვოლდემორმა და, თუმცა ჩუმად ლაპარაკობდა, იმ სტვენა-სიცილში მაინც ყველას გააგონა, – მიეხმარები ლეკვების გაზრდაში?

მხიარულებამ იმატა. შეშინებულმა დრაკო მალფოიმ ჯერ თავდახრილ მამას შეხედა, მერე კი დედის მზერა დაიჭირა. დედამ

თითქმის შეუმჩნევლად გაუქნია თავი და ისევ უგრძნობლად მიაშტერდა კედელს.

– გეყოფათ, – თქვა ვოლდემორმა და გაბრაზებულ გველს მიეფერა, – გეყოფათ.

სიცილი მაშინვე ჩაკვდა.

– დროთა განმავლობაში ბევრი ჩვენი უძველესი საგვარეულო დაავადდა, – თქვა ვოლდემორმა. სუნთქვაშეკრული ბელატრისა ვედრებით შეჰყურებდა, – არადა, ხემ რომ იხაროს, უნდა გასხლა და დაავადებული ტოტები წააჭრა.

– დიახ, მილორდ, – წაიჩურჩულა ბელატრისამ და თვალები კვლავ მადლიერების ცრემლებით აევსო, – როგორც კი შემთხვევა მოგვეცემა!

– მოგეცემათ, – მიუგო ვოლდემორმა, – ყველა დამპალ ტოტს მოვჭრით თქვენს ოჯახშიცა და მთელ მსოფლიოშიც, სანამ მხოლოდ წმინდასისხლიანები არ დავრჩებით...

ვოლდემორმა ლუციუს მალფოის ჯოხი ასწია, მაგიდის თავზე ნელა მოტრიალე სხეულს დაუმიზნა და ოდნავ აიქნია. სხეული კვნესით გამოცოცხლდა და უხილავ ხლართებს შეებრძოლა.

– იცანი ჩვენი სტუმარი, სევერუს? – ჰკითხა ვოლდემორმა სნეიპს.

სნეიპმა თავდაყირა ჩამოკიდებულის სახეს ახედა. ახლა ყველა სიკვდილის მხვრელი შეჰყურებდა ტყვეს, თითქოს ცნობისმოყვარეობის გამოვლენის ნება დართესო. როცა ქალის სახე ბუხარს გაუსწორდა, მან გაბზარული და შეშინებული ხმით წამოიძახა:

– სევერუს! მიშველე!

– აა, დიახ, – წყნარად თქვა სნეიპმა.

– შენ, დრაკო? – ჰკითხა ვოლდემორმა და გველს თავისუფალი ხელი გადაუსვა თავზე. დრაკომ გამწარებით გაიქნია თავი. მას შემდეგ, რაც ქალი გონს მოვიდა, თავჩაქინდრული იჯდა და ზევით ახედვას ვეღარ ბედავდა.

– თუმცა, შენ ხომ მის გაკვეთილებს არ ესწრებოდი, – თქვა ვოლდემორმა, – ვინც არ იცნობთ, მოგახსენებთ, რომ დღეს ჩვენი სტუმარია ჩერიტი ბარბიჯი, ბოლო დრომდე ჰოგვორტსის მაგიისა და ჯადოქრობის სკოლის პროფესორი.

მაგიდის გარშემო ჩურჩული გაისმა. ერთი ჩასხმული, მოხრილი და კბილებწანვეტილებული ქალი კი ხმამაღლა აქირქილდა:

– დიახ, როგორ არ ვიცნობთ... პროფესორი ბარბიჯი ჯადოქარ ბავშვებს მაგლების ამბავს ასწავლიდა და ეუბნებოდა, ჩვენგან დიდად არ განსხვავდებიანო...

რომელიღაცა სიკვდილის მხვრელმა იატაკზე დააფურთხა. ჩერიტი ბარბიჯის სახე ისევ სნეიპის სახისკენ შებრუნდა:

– სევერუს... გთხოვ... გთხოვ...

– ჩუმად! – თქვა ვოლდემორმა, ერთხელაც აიქნია მალფოის ჯოხი და ჩერიტს ხმა ჩააწყვეტინა, – პროფესორ ბარბიჯს ჯადოქართა ბავშვებისთვის ტვინის მოწამვლა არ ეყო. გასულ კვირას მუქსისხლიანთა დასაცავად მგზნებარე სტატია გამოაქვეყნა „დილის მისანში“, ჯადოქრები უნდა შეურიგდნენ თავიანთი ცოდნისა და მაგიის ქურდებსო. პროფესორ ბარბიჯს თუ დავუჯერებთ, წმინდასისხლიანთა გადაჯიშებაზე სასურველი არაფერია... მისი ნება რომ იყოს, ყველას მაგლებთან ან მაქციებთან მაინც უსათუოდ დაგვანყვილებდა...

ამჯერად არავის გასცინებია. ვოლდემორის ხმა დაუფარავი ბრაზითა და ზიზლით იყო სავსე. ჩერიტი ბარბიჯი მესამედ შებრუნდა სნეიპისაკენ. ცრემლები თვალებიდან თმაში ჩასდიოდა. სნეიპმა გულგრილად შეხედა. თავმა მალევე დაიწყო შებრუნება სხვა მხარეს.

– ავადა კედავრა.

გაიელვა მწვანე შუქმა და ოთახის ყველა კუნჭული გაანათა. ჩერიტი ბრაგუნით დაეცა მაგიდაზე. მაგიდა შეირყა და აჭრიალდა. რამდენიმე სიკვდილის მხვრელი სავარძლის საზურგეებს მიაწყდა. დრაკო იატაკზე გადავარდა.

– სადილი მიირთვი, ნაგინი, – ნაზად თქვა ვოლდემორმა. დიდი გველი შეირხა და ვოლდემორის ბეჭებიდან პრიალა მაგიდაზე გადასრიალდა.